

der hører sammen. Der fortælles om en ung Bondepiges korte Kærlighedsdrøm med sin Frues Søn, om hendes Resignation og blinde Lydighed, da Fruen fordrer hun skal gifte sig med den, hun har udset til hende, og om hele denne stakkels Kvindes kranke Skæbne her paa Jorden, indtil hun i den mørke Nat, henved en Snes Aar efter, ikke længer kan bære sin tunge Lod, men slutter sit Liv i en Vaage ude paa Søen. Hendes Mand, den kønne Lasse, er malet med en Naturtroskab, der tydelig fremmaner denne Type for Blikket.

Vid Raila mo, För ett silfverhjärta, og *Far och son* er alle fine og stemningsfulde Smaahistorier, hvor Børn spiller Hovedrollerne. Kun en Moder kan skrive med en slig Forstaaelse af de smaa og deres inderste Væsen.

Når *lindarne blomma* er i Grunden et lille Stykke Samfundshistorie. Hvor ofte mon der ikke midt iblandt os gaar kraftige, varmblodige Kvinder, der længes efter Kærlighed, arme, stakkels Kvinder, der i deres Uvidenhed falder for denne Længsel, for Kærtegn og ømme falske Ord, blot fordi de ikke kender sig selv og aldrig har lært noget, Kvinder, der i deres ubrugte Styrke er som vilde, hvem Duften af Lindetræets Blomster, symbolsk eller virkeligt, beruser som hed Vin, og hvem Længselen efter Lykken kaster i Armene paa den første de møder paa deres Vej.

For saa maaské at ende som Forbrydersker og Barnemordersker.

„Berättelser från Finland“ er præget helt igennem af en varm Følelse for Kvinden i de Lag, hvor hun *virkelig* undertrykkes, men Forfatterinden forstaar tillige paa en mesterlig Maade at raillere over *Damen*, hende, Selskabslivet fostrer.

S. H.

Fortsettelsesasyl.

Som vore Læsere vil erindre, var et af Punkterne paa den bekendte „Madadresse“ til Kommunalbestyrelsen Oprettelse af *Opholdssted* for Børn udenfor Skoletiden. Det er en af de Ting, der falder Kvinderne mest i Øjnene, at Børn i Kulde og i Slud, i Sol og i Støv er henvist til Gadens Opdragelse efter Skoletid. Ikke altid fordi Fa'er og Mo'er ikke gerne vil gøre det godt for de smaa eller maaské har kærlige og forstandige Ord til deres Børn, men fordi den haarde Nød tvinger begge Forældrene til tidlig at gaa bort om Morgen og først komme træt hjem i den sildige Aftentime. Enten lukkes Hjemmets Dør bogstavelig talt af, og de smaa tvinges til at opholde sig paa Trapper og Gange, eller den viltre Leg med Latter og Støj frister Børnene til at blande sig blandt Kammeraterne paa Gaden, trods Faers og Mo'ers Advarsel, hvor kaade og smudsige Ord allerede tidlig sløver og demoraliserer de ikke mindst begavede Naturer.

Det er derfor ikke underligt, at netop

det Punkt i Adressen vakte stor Sympathi, og endskønt vi ikke tør smigre os med, at vi var Aarsag til, at en stor Kreds af formaende Mænd og Kvinder straks efter Adressens Indgivelse til Magistraten udsendte en Henvendelse til den store Offentlighed om at yde Pengebidrag til ved privat Initiativ at oprette Fortsettelsesasyl, saa ser vi dog heri en Bekræftelse paa, at vort Forlangende paa de smaaes Vegne var fuldt ud berettiget.

I Fredags havde vi saa den Glæde at overvære en af denne Komité arrangeret Basar, baade pragtfuld og rig. Adelen saa vel som vore Kunstnere af første Rang og det højere Bourgeoisi, Damer og Herrer, i travl Virksomhed for at yde deres bedste baade i Gaver og personligt Arbejde, for saa hurtigt som muligt for fattige Skolebørn at kunne bygge Opholdssteder med opdragende Tilsyn. Selv Landets højeste Damer med Dronningen i Spidsen holdt sig ikke for gode til at deltage baade som Givere af eget Arbejde og som gode Kunder paa Basaren.

Skønt vi ikke tror paa, at denne private Virksomhed er tilstrækkelig til tilnærmelsesvis at afhjælpe den store Trang, blev vi dog dybt greben af alle de venlige Tanker og al den travle Kærlighed, der her gav sig Udslag.

Inderligt og smukt tolkede Fru Nyrop ved Indvielsen i Holger Lerdal's Prolog de hjemløse Børns sorgelige Kaar, naar de efter de travle Skoletimer kun havde den haarde Gade til Hjemsted. Vi, der var bleven plantede i en bedre Jordbund med Sol og Lys, — hvad om vi byggede de hjemløse Børn et Hus til Ly og Læ, for det Godes Fremgang hos Samfundets Stedbørn. — — —

Derefter vekslede forskellige Kunstnere. Hr. Zangenberg og Fru Emma Nielsen glimrede i „Folkesnak“, Hr. Schram og Hr. O. Poulsen fornøjede Folk med Scener af „Jakob von Thyboe“. Fru Oda Nielsen henrev Publikum med sine svenske Folkeviser, og man lod hende ingen Ro, før hun atter og atter havde ladet sig høre. — Folk spiste og drak i det indbydende Konditori, som om det gjaldt Livet. Der skulde jo Penge ind i Kassen, og der kom mange Penge ind allerede den første Dag.

Lørdag og Søndag fortsattes Basaren under stærk Tilslutning fra al Verdens Mennesker, fra de højeste Rangklasser indtil ganske almindelige, tarvelige Folk; enhver vilde give sin Skærv til det gode Formaal. nogle vilde desværre ogsaa gøre sig selv til gode, i det mindste taltes der om adskillige Tyverier, som var begaaede i Trængselen. Kongehuset gav som oftest Møde in pleno, og hvor dets enkelte Medlemmer viste sig, var der Jubel blandt de sælgende Damer. Ved Rouletten og ved Tombolaen var der god Afsætning næsten lige saa god som paa Fru Emma Nielsens Champagne, den, som den yndede Skuespillerinde solgte pr. Glas.

Hver Gang Signalet lød, at Forestillingen paa Theatret skulde tage sin Begyndelse, fyldtes Salen til sidste Plads, og Programmet var baade righoldigt og afvekslende, Skuespillere og Skuespillerinder, adelige Damer og Herrer, alle samvirkede de til det fælles Maal. En Avis: „Rundt paa Gulvet“ gjorde stormende Lykke.

Basaren sluttedes Søndag Aften. Over-skudet skal være efter Forventning.

Som Tekst til et Mindeblad fra Basaren

har Chr. Richardt skrevet et Digt „Hjælpe-Hjem“, hvoraf vi hidsætte følgende Vers:

„Stimer der paa Torv og Vej
Børn i mer end lystig Leg,
Børn, som Skagen fra sig kaster,
Børn, men Voksne alt i Laster, —
hvem mon da er Skyld deri?
Blandt de Mange ogsaa vi!“

Gid Københavns Magistrat vilde tage sig dette til Indtægt.

Kvindesport.

II.

Jeg skal nævne nogle andre Sports-grene, som særlig vilde ligge for Kvinderne.

Først Cyklesporten, som har været saa meget paa Tale i Anledning af Cykleudstillingen. Det er en ret dyr Sport, da en Maskine koster fra 200 Kr. for en Dame. Men de Venner af Kvindesagen, som paa nogen Maade har Raad dertil, burde anskaffe sig en Maskine, dels paa Grund af den Sundhed og Fornøjelse, den kunde bringe dem, og dels for at være med til at bryde med de fjottede Fordomme imod al Kvindesport overhovedet.

Efter mange Aars Kamp er Skøjteløbning nu bleven akcepteret som tilladt Kvindesport ligesom Lawn-tennis. Den næste Sejr, der skal vindes indenfor Bourgeoisiets Lejr, er Cyclesportens. Hundreder og Tusinder af unge Damer brænder af Lyst til at komme ud at køre paa de Maskiner, Lægerne tilraader det, — — der er bare de selskabs-Fordomme, som holder igen. Men hver en Kvinde, der suser ud ad Strandvejen paa sin Safety, er en Bombe, skudt igennem Fordommens Mur, og derfor burde de velstillede Kvinder, som har Sans for Kvindebevægelsen, føle det som en Pligt at yde deres personlige Bidrag til de unge sporttrængende Kvinders Befrielse. Der er mange af disse Kvinder, som er meget stærke i Teorien, men som gør saa lidt praktisk Nytte, fordi de bare dyrker Kvindebevægelsen literært. Lad os faa *Handlinger!* Naar De kører Byen rundt paa deres Safety, agiterer De mere for Kvindesagen end ved 10 Foredrag. De, der kan, lad dem tage den Sport op, som netop for Tiden har Betingelserne for at rive den økonomisk velstillede Kvinde-verden med sig.

Om Boldsporten er der skrevet og talt saa meget i dette Blads Læserkreds. — Det er bare *Spillet*, der mangler. Der er gjort nogle Tilløb, men stort mere er det ikke blevet til, — — medensovre i England Titusinder af Kvinder spiller Cricket, og ude paa Landet her hjemme det ene Hold Bønderpiger efter det andet præsenterer sig offentlig i Gymnastik ved Skyttefesterne.

Det er mærkeligt saa Københavnerne i næsten alting er langt bagefter Bønderne, dobbelt mærkeligt, fordi man skulde have troet, de havde Betingelserne for at være foran.

Men Sagen er den, at Københavnerne — selv de, der hylder de videst fremskredne politiske og sociale Anskuelse — er forfærdelig *konserverende*, saa saare det gælder deres eget daglige Liv. Selv de haandgribeligste, dem selv bevidste Dumheder hænger de fast ved. Den Beværtning, Mændene er vant til at gaa i, bliver de ved at søge, selv om de godt véd, at de paa mange andre Maader